

הרב יוני לביא

בקוד הרב

הצצה לעולמו הפנימי של הרב
הלבטים, הרגשות, התובנות

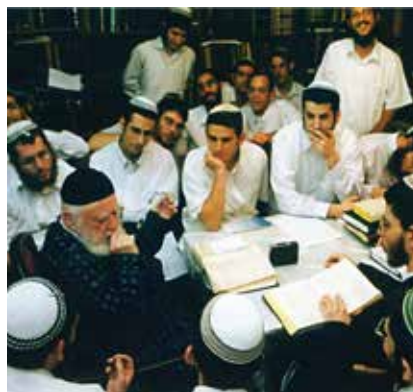
הענק קטן הקומה

למצוא עיסוק חלופי להעביר בו את הזמן. דרכו של ר' אברום הייתה שונה. כשהוא התפלל - הוא התפלל! לגמרי. לא מרים את העיניים מהסידור. לא מפספס מילה. עד שנתו האחרונות כשחלה ברגליו והתקשה לעמוד זמן ארוך, היה מקפיד לעמוד כל חזרת הש"ץ. הוא היה ניצב בקשב עצום לכל מילה וענה אחרי החזן בקול רם ובכוונה. הסידור שלו היה עמוס בפתקים שקיבל מאנשים ובהם שמות לבקש עליהם רפואה, זיווג ופרנסה. היו ברכות בשמונה עשרה בהן היה מאריך מאוד ועובר על כל הפתקים אחד אחד כדי להתחנן על צורכי עמך ישראל. לאחר התפילה כשהיה צריך לכוש את מעילו וללכת לביתו, כל עוד היה לו כוח, לא היה מוכן להיעזר בתלמידים שגישו לו או יסייעו לו בלבישה. על אף שמונים שנתיו היה תמיד מלא מרץ וחיים.

מה חדש?

גם לאהבת תורה ולסקרנות בריאה חנך מבלי מילים. בדרכו למקומו הקבוע בקרמת בית המדרש של הישיבה היה שם לב לכל מה שנמצא בדרך. היה נעצר ליד כל סטנדר שהיה מונח עליו ספר שנראה לו חדש ולא מוכר, עומד לידו ומעלעל בו כמה שניות. כאילו, חייב להכיר אותו ולגלות אולי ימצא בו חידוש מעניין או כיוון חדש. בשנותיו האחרונות, כשכבר נחלש מאוד, והתקשה ללחוץ יד לאחר תפילות השבת למאות האנשים שעמדו בתור כדי לומר לו 'שבת שלום', הקפיד לא לוותר על הילדים. כל ילדון בן חמש או עשר, זכה ללחיצת יד חמה וברכת שבת שלום שמחה מראש הישיבה הקשיש. ביום טוב ראשון של חג הסוכות. כשאברהם אבינו בא לבקר בסוכה, הוא לקח איתו את ר' אברום שלנו. הזמן שחלף מאז לימד אותנו להעריך יותר את גודל האבדה, לתלמידיו, לציבור הדתי-לאומי ולכל עם ישראל. יהי רצון שדמותו ותורתו ימשיכו להאיר את דרכנו. ■

דבריו לא הבנתי ולא היה פשוט לי לגשר על שבעים השנים שהפרידו בינינו. ובכל זאת היה משהו בהארת הפנים, השמחה והחינוניות שקרנו ממנה שהקסימו אותי ונתנו לי את הכוח להמשיך לנסות. סוף הסיפור היה שנשארתי בישיבה עשר שנים. לאחר מכן המשכתי עוד ארבע שנים בבית המדרש בשוהם. סיימתי לימודי רבנות ורבנות עיר וזכיתי לעבוד הרבה אלולים נהדרים בעולמה של תורה. רק לחשוב שהייתי מפסיד את כל הטוב הזה, בגלל ההתחלה הקשה. כמה תודה אני חייב

לאלוקים שנתן לי את העזו להמשיך עוד קצת ולא לוותר על האוצר שחיכה לי מעבר לפינה. תורה שניה אני חייב לראש הישיבה, שבדיוק השבוע ימלאו 15 שנה לפטירתו. הוא היה איש נמוך קומה אבל ענק תורני. פוסק, דיין, ראש ישיבה, מנהיג ציבור. וגם זכה לכהן במשך עשר שנים כרב הראשי לישראל, לצידו של הרב מרדכי אליהו זצ"ל. קטונתי מלדבר על גדולתו בתורה, אבל אשתף אתכם בשני דברים שנחרתו עמוק בליבי, ומלווים אותי עד היום בשליחותי כרב.

ואני תפילה

בכל פעם מחדש התפעמתי מתפילתו של ר' אברום (כך כינו אותו בישיבה. קצר, ישיר, צנוע. בדיוק כמו שהוא היה). כולנו יודעים שלא פשוט לכוון בתפילה. קשה עוד יותר להחזיק ראש בחזרת הש"ץ. לא נעים לומר אבל החלק הזה נדמה לנו לפעמים מיותר. חזרה חסרת טעם על מה שעשינו בדיוק לפני רגע. אנו נוטים לחלום, לדבר, בניי"שים אוהבים ללמוד, בקיצור,

היום הראשון שלי בישיבה היה כמעט האחרון. אין לכם מושג כמה חיכיתי לרגע בו אכנס בשערי הישיבה, אתיישב ליד הסטנדר ואמריא לשחקים על כנפי הגמרא. אבל אותו א' אלול נחת עלי כמו פטיש 5 קילו על הראש. עד היום אני לא יודע להסביר למה. ייתכן שהייתה זו ההמולה של חמש מאות אריות ששואגים סביבך מה אומר הריטב"א ומה מקשה הגר"א, ואני עומד לצידם המום ונבוך. אולי זו תחושת הקטנות הפתאומית. משמיניסט נכבד שנמצא בפסגת הישיבה התיכונית ושולח מבט מתנשא בחמשושים הצעירים, הפכתי להיות תלמיד שיעור א'. צעיר הצאן והאחרון בשרשרת המזון. דרגתי אפס מאופס לעומת כל החכמים והמתמידים שהקיפו אותי. ואולי היו אלה שעות הלימוד הארוכות - מצאת החמה עד צאת הנשמה - שהותירו אותי בלי אוויר. אחרי שתיים עשרה שנה במערכת החינוך בישראל אתה מתרגל ששיעור הוא 45 דקות ברוטו, ופתאום סדר נמתח על פני שלוש שעות...

כך או אחרת היום הראשון שלי בישיבת מרכז הרב היה עבורי סיוט. סיימתי אותו בהרגשה נוראית שהגעתי למקום הלא נכון. שאני לא מסוגל. שזה גדול עלי. 'מה יהיה איתי?!' המחשבות הלמו בראשי, 'כמה בניתי על הישיבה הזו. כל החלומות שלי. כל העתיד. לאן אלך עכשיו?! מה אני לכלום?! שניסיתי ואחרי יום התברר שאני לא מתאים?! שאני לא בנוי לזה?!'

הלכתי לישון כאוב ומושפל כשאני מנסה להיאחז בתקווה: 'יוני, תן לעצמך צ'אנס. נסה עוד יום-יומיים לפני שאתה מוותר על הכול. אולי מחר יהיה אחרת...!'

ובכן, היום השני היה שחור בדיוק כמו הראשון. לא הבנתי איך זה קרה לי. הרגשתי שבור אבל התביישתי לדבר על כך עם אנשים. כולם הרי מעריכים אותי, מצפים ממני. מה אומר להם?! שנכשלת?!

התורה המשמחת

הבשורה הטובה הגיעה בסוף היום השלישי. זכינו להיפגש עם ראש הישיבה, הגאון הרב אברהם שפירא. אודה על האמת שאת רוב